

[Undervisningsministeren.]

direktion jo står lidt mere køligt og lidt mere fjernt fra de lokale stridigheder og derfor måske noget bedre kan bedømme en sådan sag. Jeg skal ikke nægte, at det netop er denne synsmåde, som har været ledende for mig i denne sag — men måske er det forskelligt på de forskellige steder.

Det ærede medlem hr. Bjerre talte foruden om § 3, hvor der altså er tale om tilsynet, om § 5 i den gældende lov, og det ærede medlem stillede et direkte spørgsmål. Det ærede medlem citerede følgende fra den foreslåede ændring til § 5:

„.... under forudsætning af, at de underkaster sig det i nærværende lovs § 3 omhandlede tilsyn og imødekommer de krav, der stilles fra tilsynets side“, og stillede mig det spørgsmål, om dette ikke er rent undervisningsmæssigt ment. Herpå vil jeg gerne svare, at tilsynet med den danske friskole, også de fynske friskoler, som blev omtalt, er ganske afgjort fuldstændig fagligt bestemt og ikke andet. Men foruden at disse linier her er rent undervisningsmæssigt, rent fagligt ment, ligger der vel også — det vil jeg ikke benægte — rent formelt den mulighed deri, at hvis der på en skole opdages nazistiske udskejelser, vil der på grundlag af denne ordlyd kunne skrides ind derimod. Det vil jeg ikke benægte, for sådan har det været tænkt. Og om det er at gå for vidt, ved jeg ikke; jeg synes det ikke.

Det ærede medlem spurgte mig, hvorvidt der har fundet begrundede klager eller overgreb sted. Derpå skal jeg svare, at i den tid, jeg har haft ansvaret, har der ikke fundet begrundede klager eller overgreb af nogen art sted. Det betyder dog ikke, at visse dele af det tyske mindretal ikke har beklaget sig over lovgivningen; det har nogle af dem ofte gjort, men ikke med nogen som helst ret.

Det er fuldstændig rigtigt, at loven her har fungeret udmærket, og forsåvidt var der ikke nogen grund til at ændre den, men som det ærede medlem selv sagde: enhver ting, som kan hjælpe til at afspænde forholdet og føre i den rigtige retning, må vi gribe, og nogle skal begynde. Nu begynder vi altså.

Til det ærede medlem hr. Jørgen Otsen skal jeg kun sige, at jeg kan slutte mig til, hvad han sagde i sin tale, også hans udtalelse om, at en rolig udvikling i grænselandet er det mål, vi her tilstræber.

Til det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen vil jeg gerne sige, at jeg giver det ærede medlem fuldstændig ret i,

at dette i virkeligheden er en stor indrømmelse. Det har jeg selv visse erfaringer for at det er. Man kunne jo ved hjælp af lov nr. 412 holde stærkt uønskede lærere borte; den har også holdt nogle borte, både direkte og indirekte. Nu kunne der altså komme nogle, som vi kalder for i høj grad uønskede, og optræde som lærere ved privatskoler dernede, det må vi erkende; men vi må også erkende, at det samme kan ske i den danske friskole eller den danske privatskole; der kan komme lærerkræfter eller en eller anden enkelt lærer, som vi ikke bryder os om.

Når det ærede medlem nu siger — sådan forstod jeg det —, at loven her stiller de tyske privatskoler ganske lige med den grundtvigske, lille fynske privatskole, så er det nu ikke helt korrekt. Den fynske privatskole kan nemlig vælge sit eget tilsyn, medens der her er tale om et tilsyn fra oven, og det tror jeg man skal fastholde. Hvis nogen i den henseende vil henvise til forholdene i Sydslesvig, tror jeg at kunne sige, at det danske mindretal dernede også helst vil beholde tilsynet ovenfra. Jeg kan også give det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen fuldstændig ret i hendes udtalelser om, at statens forpligtelse må være begrænset til folkeskolens niveau. Hvis medlemmer af det tyske mindretal ønsker at gå videre, må det blive deres egen sag; så må de altså enten drage sydpå og tage den tyske Abitur, eller de må gå ind i en dansk skole og tage den danske studentereksamen. Jeg synes, Danmark rigeligt gør sin pligt ved at give tilskud op til 80 pct. til de tyske privatskoler.

Alfred Kristensen: Jeg vil gerne takke den højtærede undervisningsminister for tilsagnet om endnu en gang sammen med det kommende udvalg at overveje tilsynsbestemmelserne; så må vi se, hvad vi kan få ud af det. Derimod er jeg ikke så glad for ministerens udtalelse med hensyn til publikation af ting, der foregår under tjenstlige forhandlingsmøder i ministeriet. Jeg havde håbet, det var en fejltagelse, der var sket. Det er i alt fald et brud på den hidtidige sædvane, og det tror jeg er uheldigt; for er den ene part frit stillet, så må den anden også være det, og en sådan udvikling vil betyde, at man fremtidig udtaler sig med meget stort forbehold, når man bliver indbudt til den slags møder, og så får man ikke det ud af det, man skal have. Hvis man ikke kan udtale sig åbent og ligefrem, når en minister ønsker at drøfte et forhold, som i dette tilfælde med skole-